

LIND, CHRISTER

Vindarnas bröllop.

Söderström

1940

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

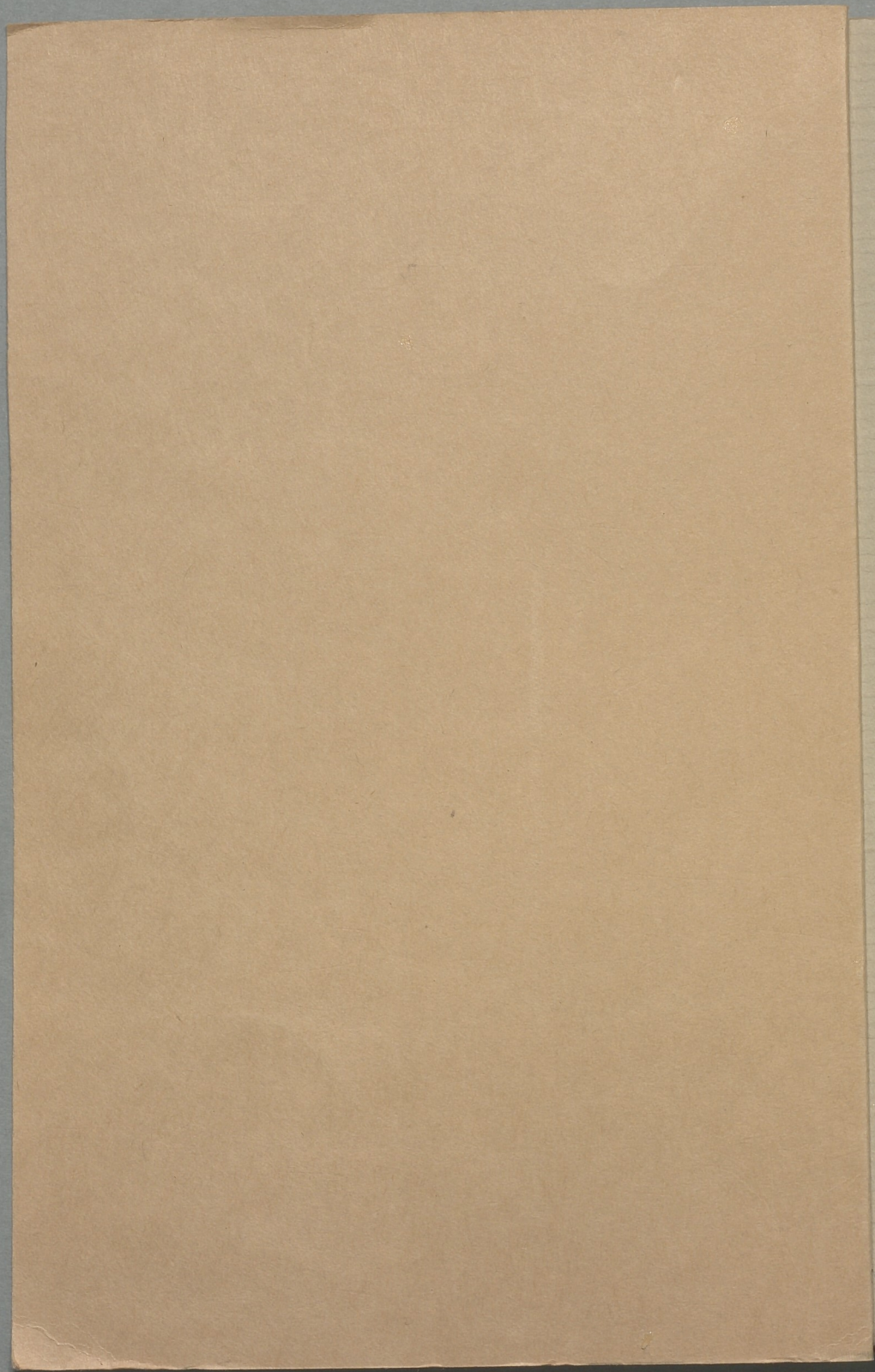
Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

o/

9122.
So.
(100)
9

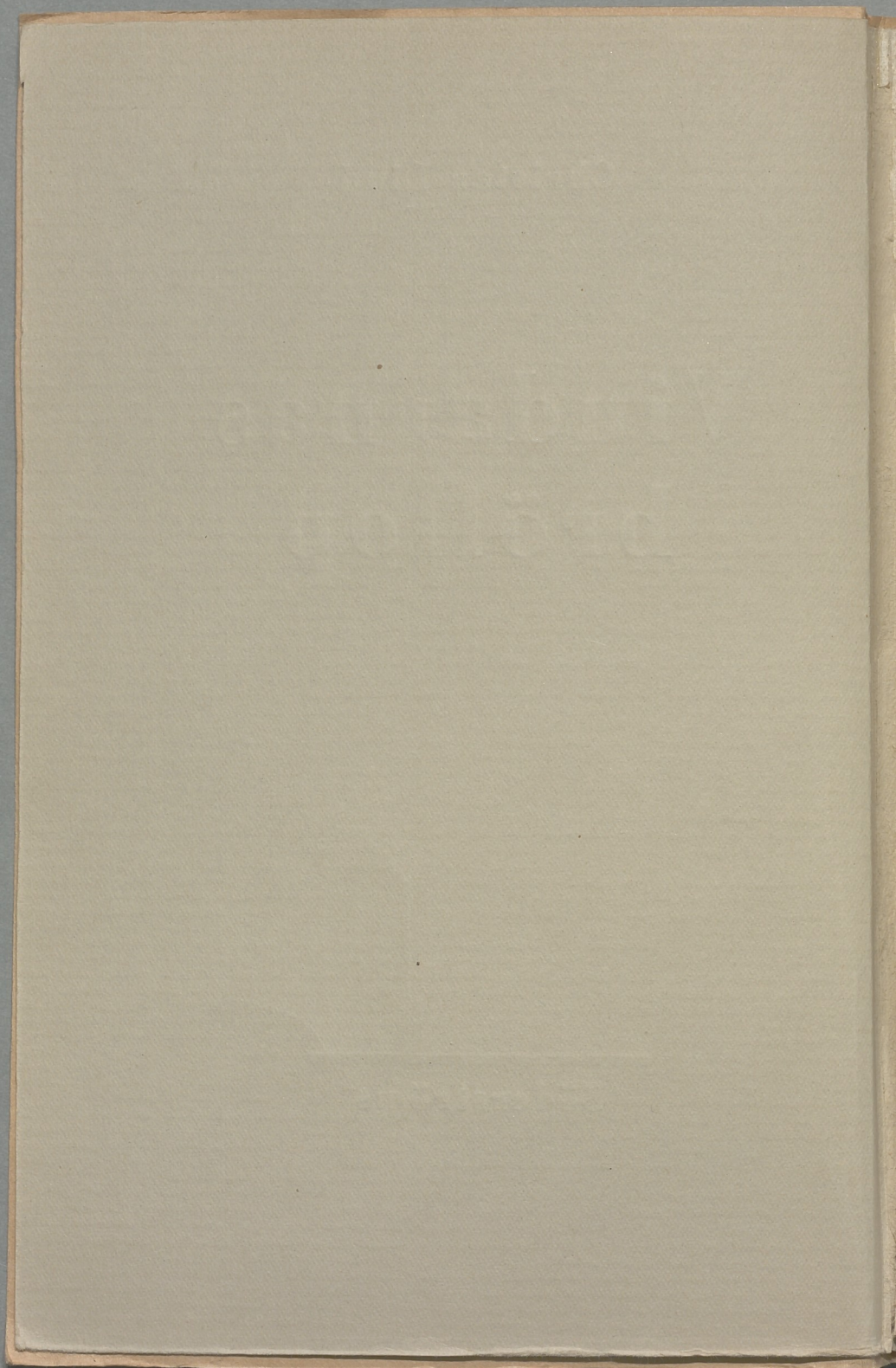
Christer Lind

Vindarnas bröllop

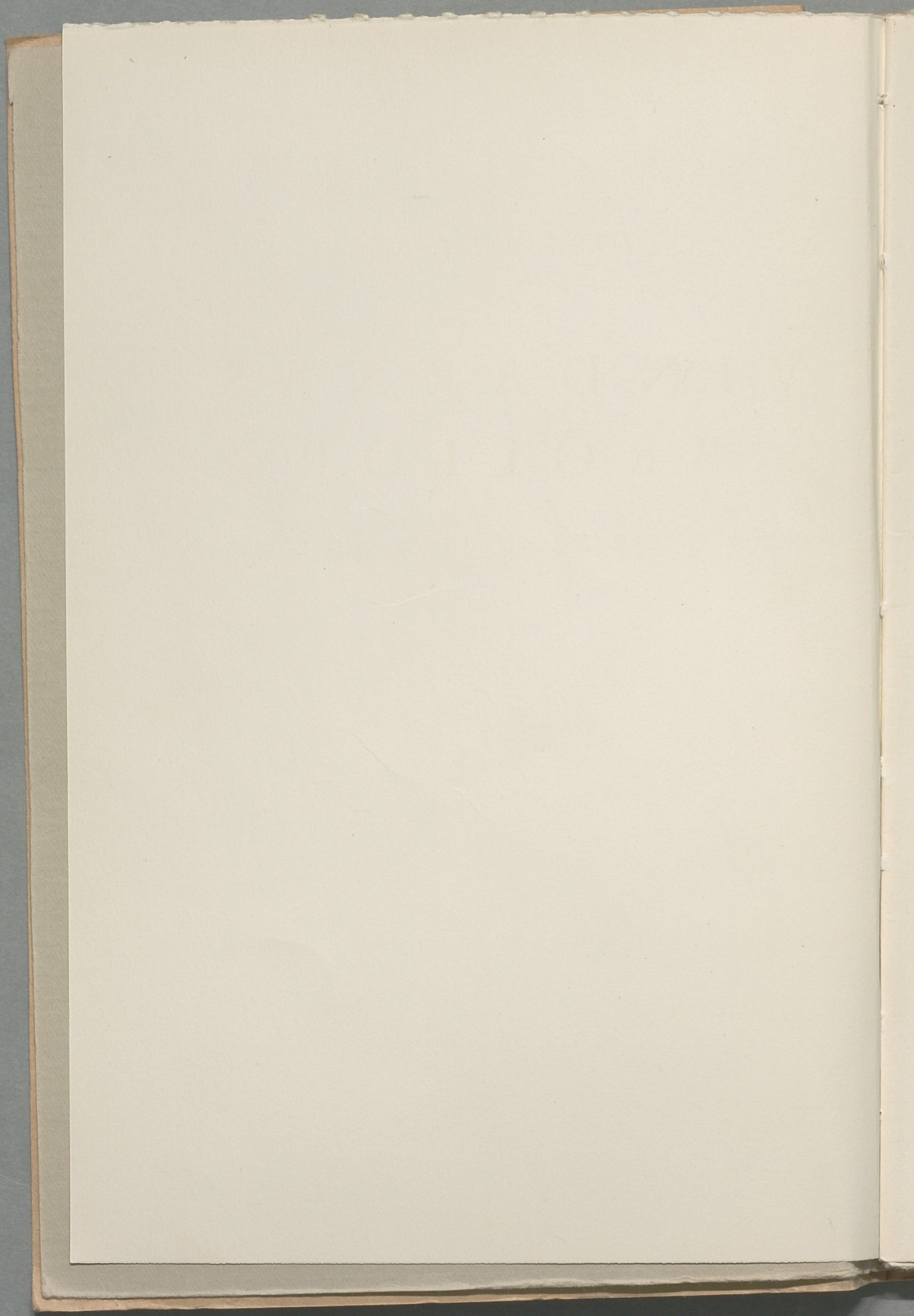

Söderströms

0/547
100

V I N D A R N A S B R Ö L L O P

CHRISTER LIND

V I N D A R N A S
B R Ö L L O P

HELSINGFORS
SÖDERSTRÖM & C:o FÖRLAGSAKTIEBOLAG

Tammerfors
Tammerfors Handelstryckeri
1 9 4 0

TROLLKARLENS LÄRJUNGE

Jag slår på mitt kopparstäd och tusen gnistor springer
i luften, faller som stjärnregn över den kallnade
jorden.

Jag ropar i berget och min röst fyller klyftorna, ekar i
hålorna, brusar i droppstenarnas orglar.

Förklädd i bergakungens mantel ger jag mig ut över
städerna, smattrar i ett höstregn på taken, flyger
i blixtljus, dansar i vanvett ner genom skorsten.

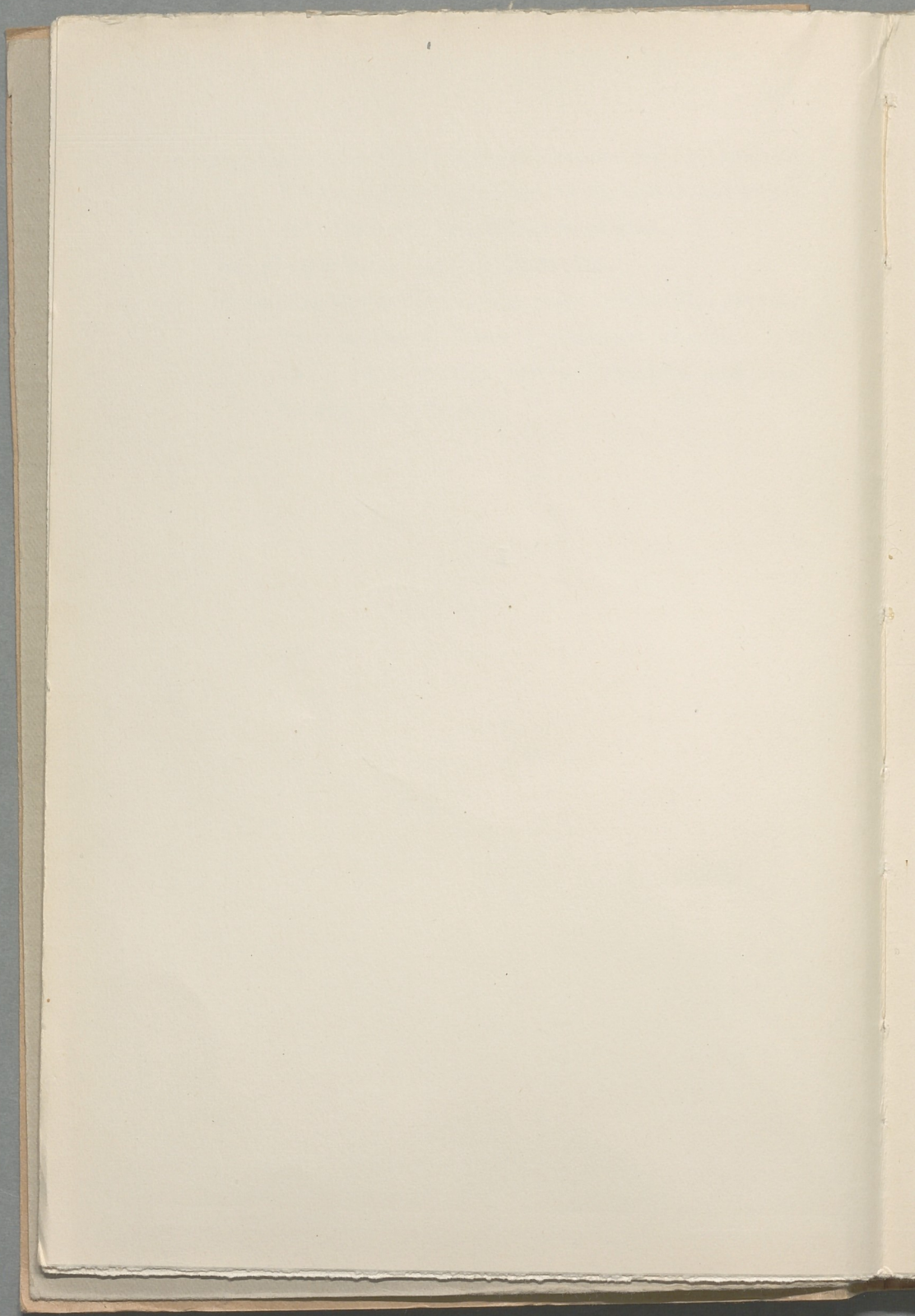
Jag ger mig ut till byarna, sorlar i sommarregnen, lyser
i björkarnas blonda näver, dyker i åarnas dröm-
mande vatten, hämtar upp kiselstenar från botten
och lägger dem på stranden.

Jag älskar ljunghedens vajande blommor, bor i blåklockors
klockor, lägger mig på lur vid vägkrökar, korsvägar
och viskar ord från dikesrenens gräs.

Jag går osynlig på gatan i ljusan dag.

Än en gång förvandlar jag mig, rasar i ett nattligt yrväder
över bygderna, blåser i vindarnas ofantliga lur,
ristar mina hemliga tecken i fönstren med rim-
frostens isiga finger.

I

BARN VID HAV

I

Nu springer vi ur de gröna tunnlarna och gräset gungar som en jättegunga: å! där vandrar syrénernas drottning med sina blåa fåglar. Hela hennes väldiga släp glittrar av dagdroppar.

Mossegrottan är vårt andra hem. Vinden sticker sig in genom springorna med björksus. Och vattenfallet! kring toppen fjädrar sig ormbunkar. Högsta lyckan är att hålla i handen.

Eller den gången vi hittar galjonsbilden på stranden. Genast är vi män på fartyget. Seglen breder vita vingar och vårt hemliga tecken vajar.

Fyrvaktarens röda stuga finns bakom skogen av fisknät. Han har så vänliga ögon. »Bara solrosorna vid trappan ville växa!» Och det tycker de alla. Riktigt stora.

II

Havet sjöng dem till sömns, havet väckte dem åter. Och på aftonen stodo furorna så brinnande och kvällen somnade stilla i havet.

III

De står på stranden och ser skeppen stiga ur dimman.
De stannar vid gråalen där trollsländan vilar.
De vadar i vattnet och deras leksaksbåtar stjälpes i den hårda blåsten. Eller de springer över de gamla skyttegravarna och leker det stora kriget.
Aldrig går de vilse i skogarna.
Ständigt drar molnen söderut och de ser dem länge, länge.
Först när dunklet smyger över dynerna tystnar de. Fyren klipper vaksamt genom skymningen och nattviolen doftar.

UTSKÄR

Himlen håller sin blåa klocka över viken, där vinden på
lätta fötter dansar över vågorna och försvinner i
diset vid udden.

I sjungande timmar ilar dagen förbi, medan du förgäves
söker vågornas klingande skärvor bland klipporna.

Dagens eldstod blir allt kortare och kortare och jorden
hukar sig i en sakta slocknande eld.

Dina önskningar brinner i furornas stammar och afton-
vinden andas i björkens svävande krona.

GRYNING

Framför de låglänta stränderna speglar sig det livlösa
vattnet. Allting är stilla. Fartygets rök har för
länge sedan försvunnit bakom horisonten.

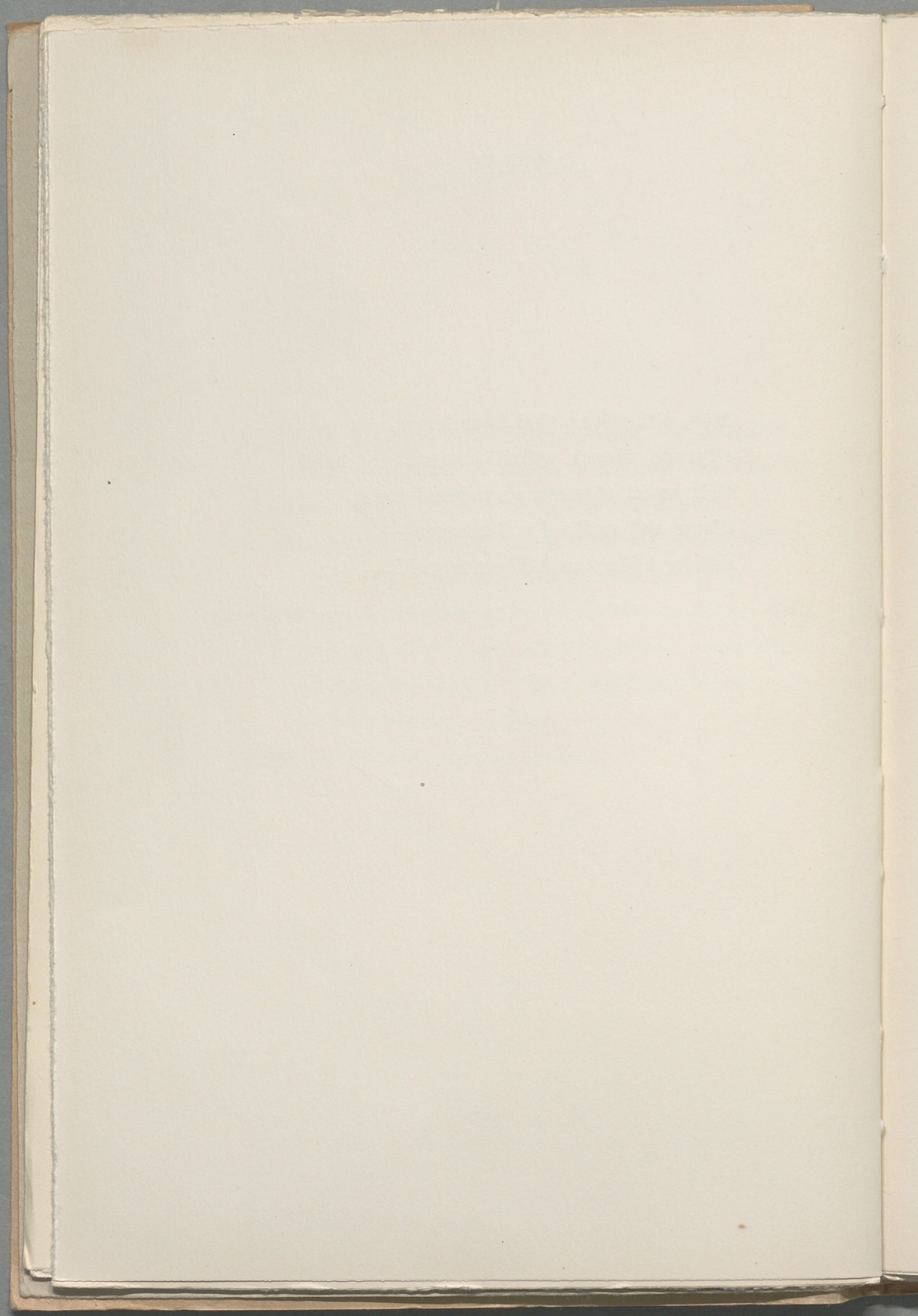
Men som på ett givet tecken sprider sig det rodnande
skenet över molnens bleka vävnad av linne.

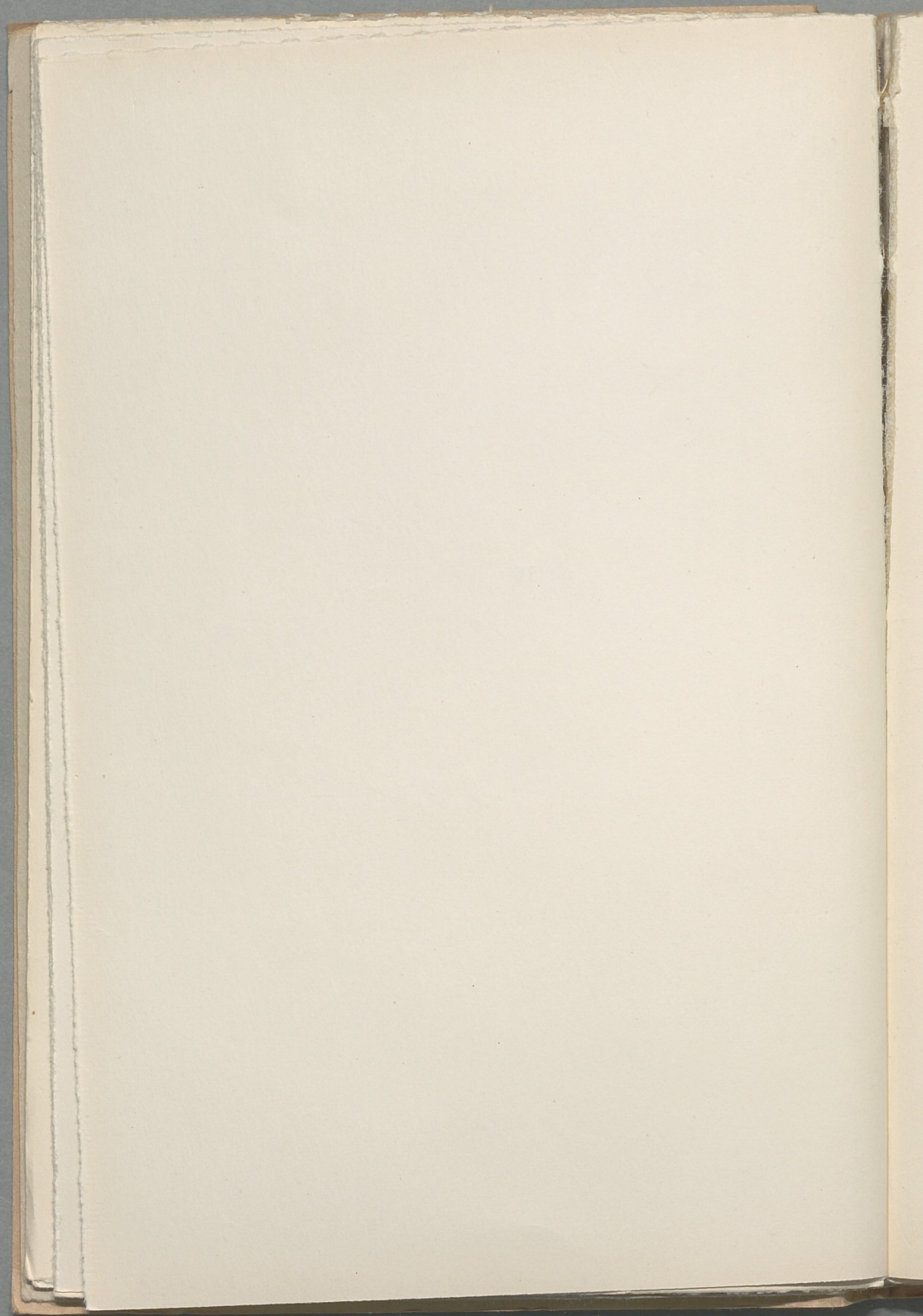
Morgonkåren krusar den avlånga viken och vinden fläk-
tar i strandhavrens spensliga strån. Solen stiger
och ädelstensblicken vidgar sig i allt klarare fär-
ger över holmar och skär.

Plötsligt är havet en blå duk av siden.

BILD

Mås, ditt vilsna skri över havet,
silvrade vingen spänd i sommarns bris!
Och havet stormar stranden i trots,
dånar sitt urdön i bränningar —
sköljer i längtan klitternas guld.

SIGNAL

Genom den tätande skymningen svarta ryttare, löddriga hästar.

Lansar blänker, munderingar blixtrar.

Molnen jagar
arméer på flykt.

— fladdrande mantlar, svängande vapen, den tappra ryt-
taren med fanan höjd på sin arm.

— klapprande hovar, mäns höga rop, den nattliga ritten,
vindens dån.

Träden stelnar i kramp under stormen.

Skottsälva smattrar

sekundkort eld.

Ur molnen den fladdrande fanan som hållen av osynlig
hand...

AVFÄRD

När timmar och dagar förrunnit skall fartygen högre än
Ilion fälla ankar under den blånande rymden.
Då hälsar vi skeppen fyllda till relingen med tårar, vimp-
lar, planeter... med livets hand i dödens.
Och den givna signalen skall fladdra högt från masten
och kanonskotten rulla över havet i en dånande
salut.
Hälsningar och hurrarop! Solen strör sitt gyllne stoff
över stranden och därborta i havsvindens hägn dör
aftonen som en svan av ljus.
Då skall våra sorger ha försvunnit och all vår längtan,
tårar och leenden.
Befriade stiger vi ombord för den sista resan över det
sista bland hav.

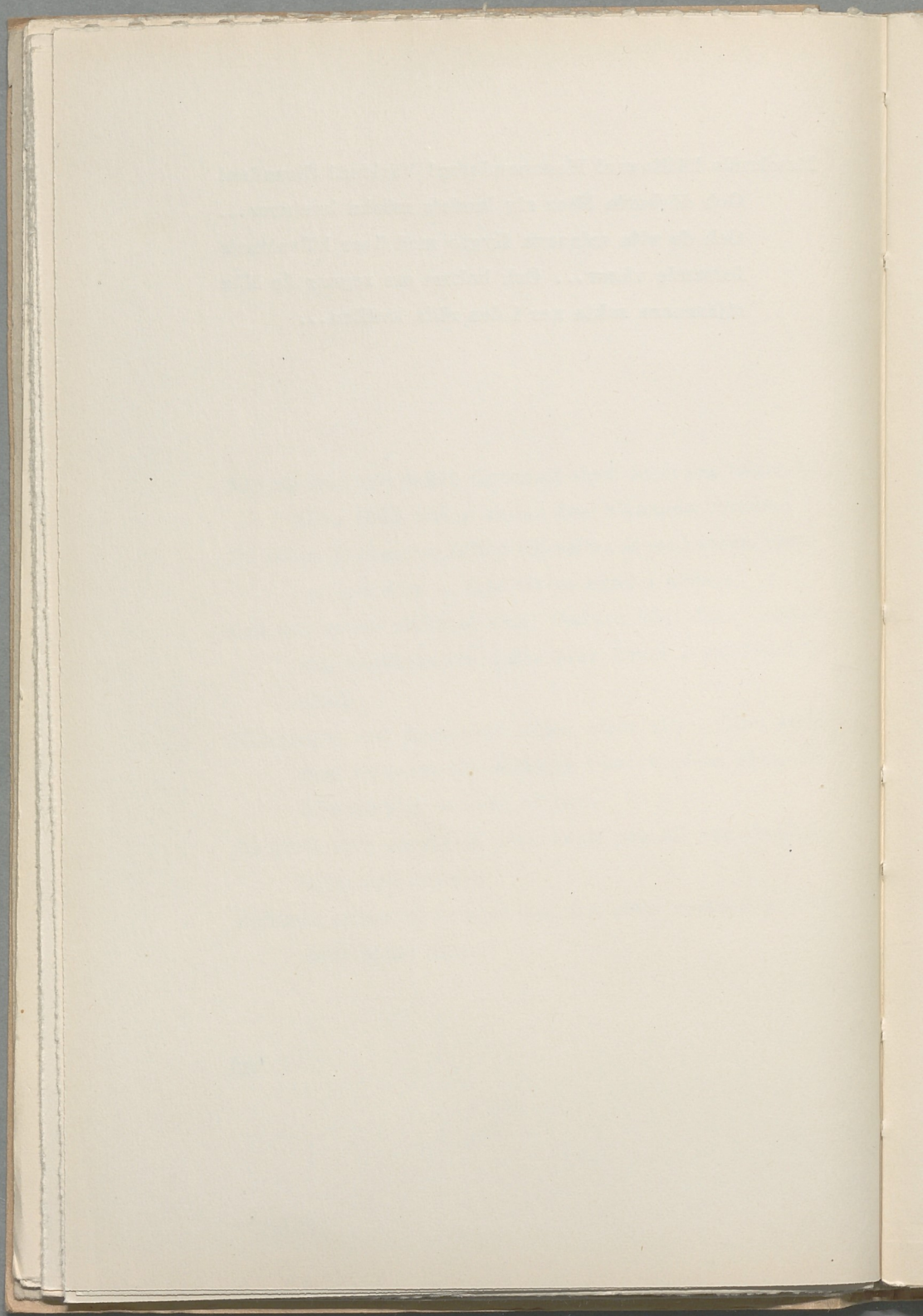
Rasslande kättingar! Kommandorop! Världen! Stranden!

Och därborta löser sig landets mörka konturer...

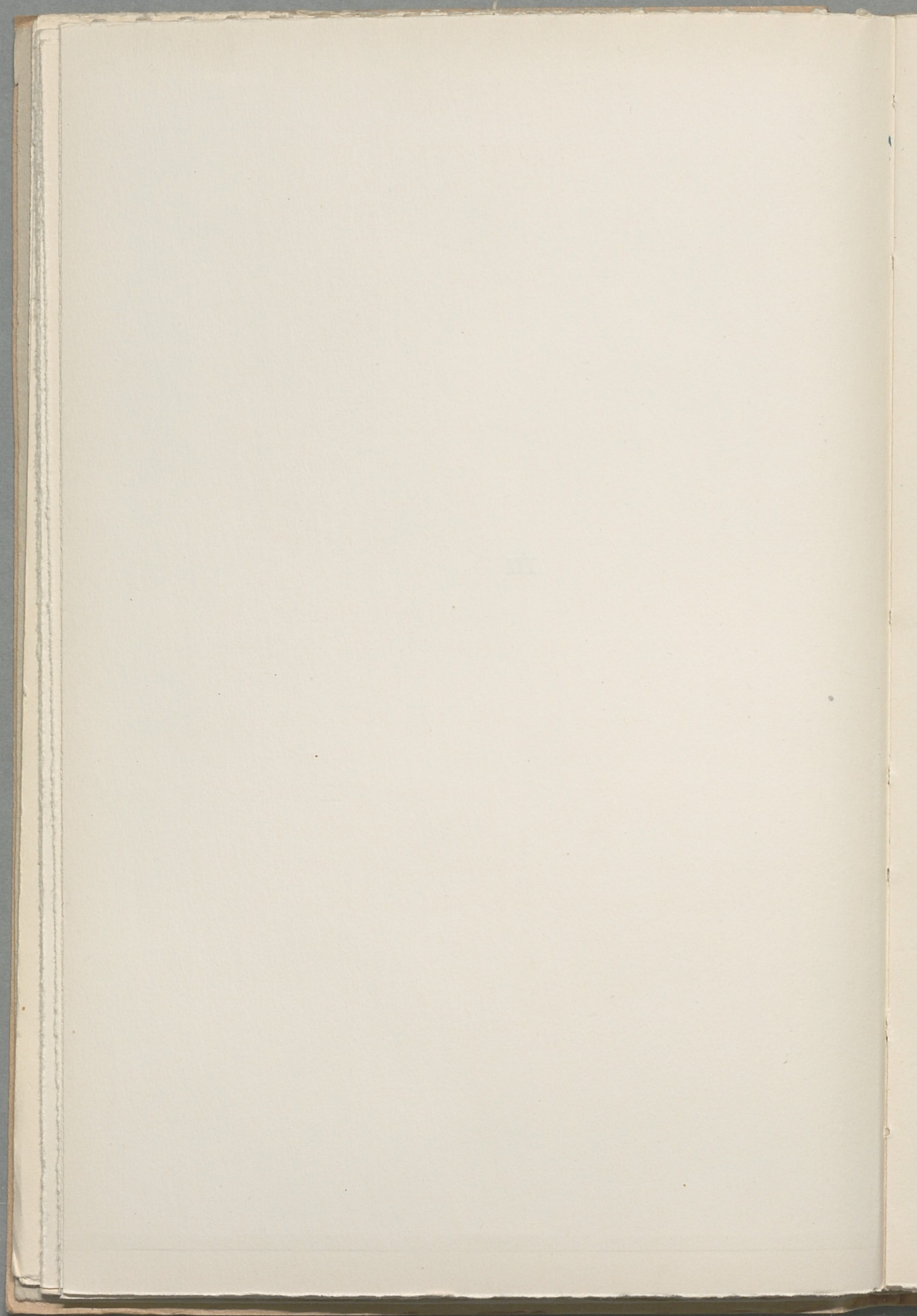
Och de vita måsarna flyger med över kölvattnets

forsande vågor... Och bakom oss regnar de blåa

stjärnorna sakta ner i den röda kvällen...

III

TRE LEGENDER

I

Morgonen lyfter som en fågel och ljuset löser blänkande
länkar av guld ur nattens ked... en efter en.

Det stora ropet kommer genom skogarna av kristall och
studsar mot muren, som murgrönan täckt med öar
av mossor.

I trädgården lutar sig de fuktiga rosorna tungsint mot
varandra och de små fåglarna flyr som när stenar
hoppas på vatten.

Nattåskan går svagt i det fördolda och solen kämpar med
rödgyllne spjut mot väldiga, bolmande skyar.

De vitrappade rummen fyllas av sorlande röster som ger
sjufaldiga ekon under alla korsade valv.

Klockringningarna jagar varandra i staden och de grå
bröderna vandrar ut i ljuset nedför gångarnas
trappor av tegel.

Svept i sina tankar stannar den långväga främlingen och
betraktar de ändlösa sjöarna under himlens prakt-
fulla färgspel.

En dag fattar han kanske molnens och skogarnas musik.

II

Röda står liljorna under höga, mörka murar och portarna
öppnas och slutas... när inte vi ser.

Ovanför de spetsiga valven vidgar sig luften i sin oänd-
liga kristall, men vi anar endast ljuset.

Likt de fattiga bröderna samlar vi fröna på marken och
skänker dem de vita duvorna och de blå...

I glömskans källa ser vi bilden av oss själva förvandlas
och drömmande tyder vi syner tills de förtonar
bland algernas dunkel.

Förströdda lyssnar vi till den ensliga fontänen i träd-
gården där blommornas stänglar berör molnen.

Vi vandrar i allén där stormen fällt alla löv och popp-
larna står stumma som fantomer.

Vid stenarna vilar vi bland vädpling och klöver som i
mörkblå vågor böljar ut i natten.

Men när solen stiger klär vi oss i dräkter av guld och som
strålande gudar går vi upp i bergen.

III

Väckta ur drömmen går vi ut i trädgården där det mörkgröna gräset glittrar.

Barfota trampar vi gräset och böjer oss under de låga grenarna som sträcker sitt nät allt högre och högre mot rymden.

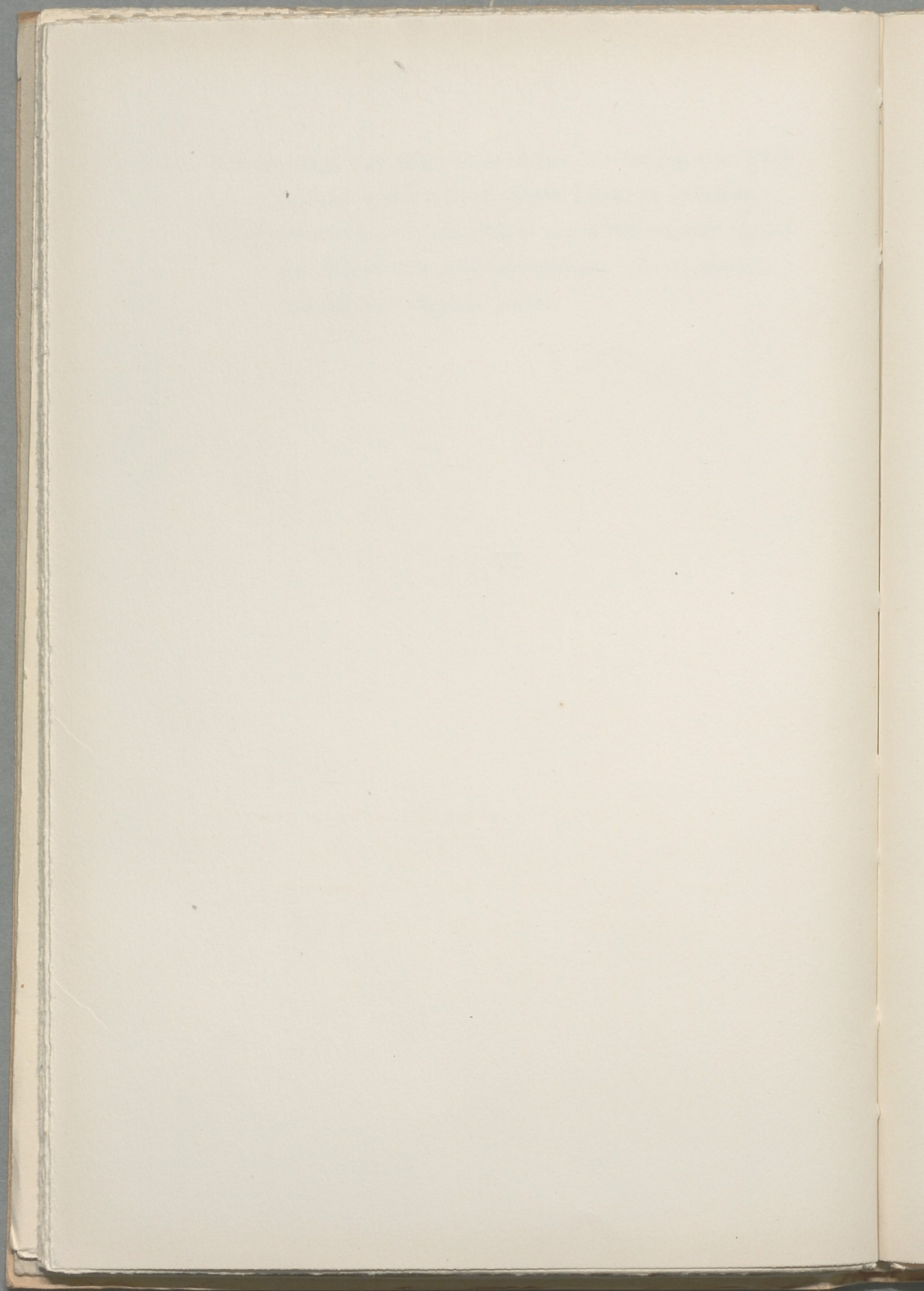
Morgonen har så många okända röster och vi lyssnar ivrigt som väntade vi ett tecken eller kunde vi se någon röra sig mellan träden.

Men blott en fågel flyger över våra huvuden och syrenerna höjer sina flammiga klasar.

Träden böjer sig ner över sina ensamma skuggor och för ett ögonblick böljar vinden i löven.

För ett ögonblick stannar vi för att åter vandra bort emot brynet och tystnaden som väntar.

Vandra längs den slingrande stigen där träden står höga
och kronorna spänner mjuka bågar av grönska.
Fram genom skogen som vidgar sig alltmera och vinden
som blåser allt friskare mot oss tills vi stannar i
undran där vägarna slutar.

FESTLIG FÄRD

I

Där bränningen stormar stranden och dånande reser
troféer av salt vid den blånande kusten,
där gungar våra skepp med rankor kring masten
och sorlar våra röster i kapp med havet.

Och framför oss svävar fågeln på gjutna vingar.
Så majestätiskt han framseglar
ledande
spejande
fram under bogens gungande börda,
som havet aldrig upphör att lyfta.

Det finns ingen hamn, ingenstans att ställa kursen,
blott de blånande bergen, som stiger allt högre.
Och detta hav skall aldrig dö eller åldras,
nej, ständigt stiga och sjunka, uppåt och neråt,
och alltid skall det bära sina festliga flottiljer
och strö sina skatter av dyrbara snäckor och pärlor.

Snart kanske vi når ett annat hav
med lekande delfiner och blåare vatten,
där snidade skepp kommer mot oss i gryningen
och man ropar till oss på främmande språk.
Och vi skall hälsa med flaggan, men fortsätta färden,
ty vi har ingen hamn, vi gör ej mera upp vår eld på
stranden,
för svällande segel vi färdas på vårt trogna hav.

II

Allt är fjärran, våra vimplar fladdrar festligt
och stäven dunkar mot tornande vågorna.

Ej talar vi mera, vi lever på havet,
åt alla håll de klaraste rymder
som om stormen flytt för vår segrande skara.

Seglar vi mot solen kanske? Vem vill veta,
ej frågar dig någon, blott mäsarna skriar.
Och dock en strimma — ett blåare hav —
över det skall vi färdas med våra festliga skepp
stoltare än döden.

Är det en hägring blott? Stiger ej strimman högre?
Allt fastare vi knyter våra skot, med skum kring
bogen vi driver.

Vänta, vänta — vi kommer, med sviktande master
vi seglar.

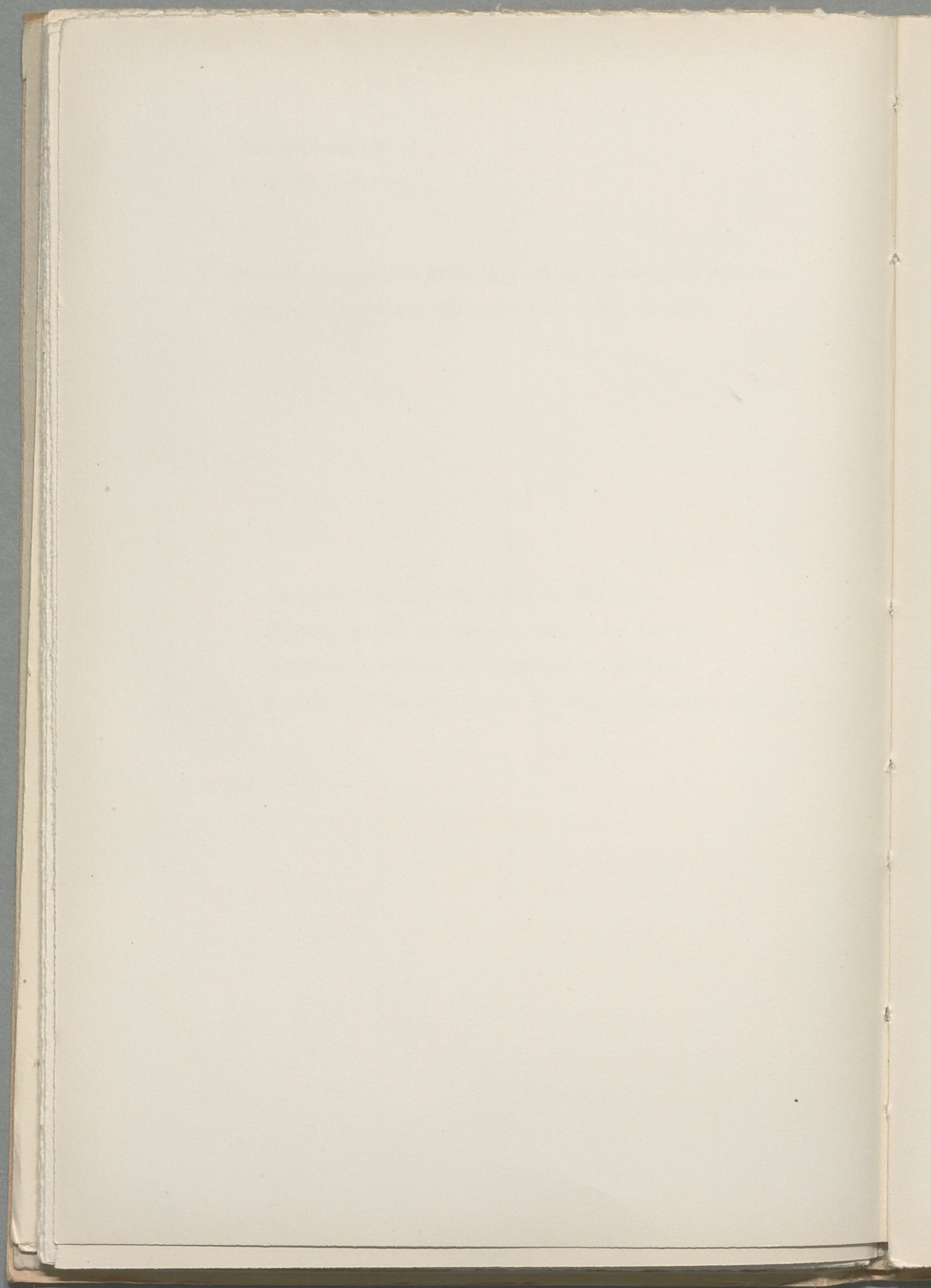
Skriande måsar —

Dånande hav —

Ovanför topparnas krön styr vi in i svallande vågorna,
fördunklade av den Skumbornas eviga födelse.

III

Skeppen sjunker och trött av sin resa,
förtunnad likt en snäcka, slipad av havet,
återvänder själen, sällsam och underbar,
förnyad av havets skum, av dess glittrande salt.

MORGONFANTASI

Sommardagen vaknar blåögd med morgonmjuka träd och
solen lyser sig fram till de rodnande blommorna.

Som dragna svärd står liljorna i marken. Uppe på gaveln
jämrar sig den rostiga vindflöjeln i vinden.

En ekorre kilar flinkt över vägen för den tidiga vandra-
ren som redan hunnit smyga sig ut ur det över-
givna huset.

Bonden som sovit över natten i ladan vaknar rusig i höet
och stiger i träskor ut på ängen.

Björkarna kammar sitt glittrande hår och nere vid ån
väntar bryggan på tvätterskan som ständigt gno-
lar sina melodier.

Vindrosen leker förstrött där vattnet vänder vid udden
och de vita knopparna gungar.

Vid den stora stråkvägen svänger höskrindan in, dragen
av en liten stapplande häst med osynlig körkarl.
Med snabba vingslag höjer sig fågeln från den vajande
toppen och försvinner i vidgade ringar över brynet.
Den guldgula blomman slår ut i full låga och de lägrande
skuggorna fyllas alltmera av livliga, friska färger.

Till Lorenz von Numers.

REGNDROPPE

I en regndroppe vandrar synernas karavan över den gyllne bron.

Skymningen böjer sig ner över marken, binder ihop ett knippe av flammande ved och svävar bort över ängen, där ladan är en ark som sjunkit till botten i rågens hav.

Skymningen höljer dig i sin glidande mantel och lövverket djupnar i bårder av skuggor.

I en kort sekund förflyttar den dig över brynet till havet med dyningarna som sakta tar sitt outtröttliga tema om och om.

Med löjorna som höjer sig tyst till strömmarnas yta med fjällen skimrande likt maskor i djupens aldrig hopknutna nät av tång.

Regnet är en evig gåva och ger dig glittrande droppar
medan molnen sänker sig ned emot havet och det
växlande spelet ånyo upprepas oberoende av dina
tankars flykt ifrån jaget.

I en smal stråle vinkar solen med handen över staden för
att åter utlämna dig åt dig själv och kvällens
kyliga närhet.

HAVSNOCTURNO

Vågorna rullar mot stranden och silvermunnarna sluter sig tyst vid strandens grus. Molnen skingras kring de svarta skären och den vita skorstenen röjer skrovet av ett fartyg, som strövar förbi.

Fyren kastar sitt sken ut i mörkret och vinden drar fram över vågornas strängar med ett avlägset brus.

Mångatan skimrar som av mareld eller ljusen från en fest vid någon havsbukt och som ett eko blinkar ljuset ur slocknade vågdalar, där fartyget flyr för de lurande brotten.

En havsfågel dyker och snuddar vid böljornas linje, där vinden glider över en vågkam med en fräsning och de nattliga skyarna drar sig samman över den knappt skönjbara horisonten.

Vattnet höjer sig i väldiga glidande massor och den bleka
lanternan stiger och sjunker i fjärran.
Dyningen vaggar och välver och natten trevar sig ner i
klippornas skrevor medan fyren spelar i tystnad
mot skyn.

HÖSTLIG STRAND

Flyg fåglar, lämna leendet på solskensstranden!
Stormen rider fjärden, slungar sig högt och klösande i
raseri mot våtglänsande klippor.
Nu är det vrakens tur. Båtar med knäckta stävar på knä
på stranden! Skriande måsar i spärrad flykt!
Nu är det hösten som rasslar i sävens skallror — blå-
glänsande skyar dras ihop vid horisonten.
Ingenting kan hejdas mera. Möjligheternas skimmer har
slocknat i stormen.
Skyndsamt följer flickan den flyende kusten, vinden blå-
ser en ångest i hennes fladdrande hår.
Nästa udde skänker ingen lösning. Samma dån, samma
rop som drunknar.

Blott några byar till och träden skall störta i enkel stelheth...

Mullret av den avlägsna åskan ekar än där det obevekliga ödets tåg skred fram.

VINTERMINNE

Girlanderna hänger från fönster till fönster, guldkedjorna spänns från stjärna till stjärna.

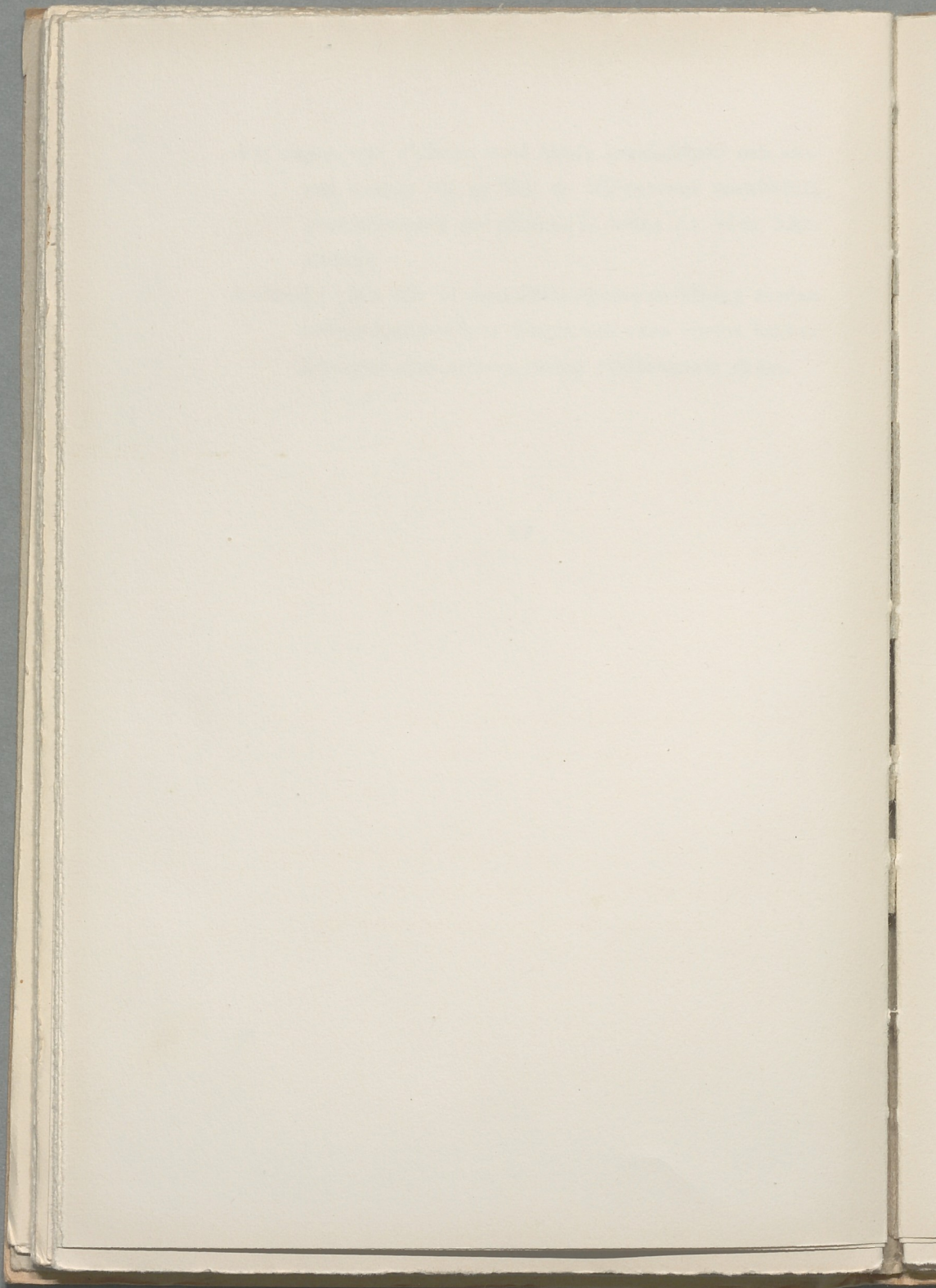
Många kvällar, många flingor, många snöklockor, många silverbjällror som muntert klingar fram genom den snöhöljda skogen, och svingar sig över tystnadens drivor för att åter förklinga vid brynet med spåren av glidande medar.

I den tidiga skymningen klingar aftonen stilla och rymden sänker sin blånande korg framför oss medan djupet där bortom blommor och blånar och stjärnorna växer sig orörliga, våra höga systrar.

I den mörkblåa tystnaden då minnets fåglar sänker sig med snö på sina vingar och vinden brusande lyfter sig ur drivan där evighetens vindilar vilar.

Vid vägen står alléerna med tända kandelabrar och skogen sveper sig en flik av stjärnornas mantelfäll, genomstungen av glittrande nålar av våra höga systrar.

I ständig vaka hör vi ensamhetsklockorna klinga medan natten sjunker över skogen och våra frusna tankar broderar sina minnen kring vinterhavets skum.

Timmar av vind och regn bortåt floderna.
Risbinderskan samlar ihop sina knippen
och tar vägen över gungflyn;
mossorna pöser och marken sjunker under fötterna.
Kärret ruttnar i regn som en bubblande häxbrygd.
De nakna träden huttrar i dimman uppe på vallarna.

Ekipaget svänger upp framför den åldriga portalen
draget av höga ston, blåa och svarta.

Kvinnor i vitt skyndar ut ur det förvittrade huset;
åkrarna är gråa av lera, deras silverne ådror
skymtar som små floder bland multnande löv.

På aftonen kastar den flyende solen glödande ringar.
Dimman böljar i blåa slöjor över de fuktiga fälten,
där gudinnorna höjer sina armar med gyllne kärvar.

Det kommer dagar av bly när vinden stelnar i grenarna.
Träden vandrar ut i dimman med brinnande kronor.
Fiskarbåtarna stryker förbi stranden med skymtande
 segel,
de svarta våta skären lyser med en avlägsen glans.

Snart kallar solen till gästabud, de röda kransarna ut-
 delas.

Gårdsträdet sjunger mot vintern, den eviga snön börjar
 falla.

På blåa vägar av is tänder vi våra rykande lampor,
vi svänger dem som rökelsekar på väg genom köldens
 klyftor.

I dalen gömmer sig husen bakom skogarnas väldiga salar.
Vinden tigger i knutarna och de tidiga stjärnorna gungar.
I.yktan hänger som ett smycke vid nattens mörka hals.

Vintersolen flammar över de snöiga höjderna
och slätterna öppnar sig brinnande mot brynet:
skogen står vid horisonten som med blixtrande knivar.
De blekröda skyarna seglar genom rymden hela dagen.
Fåglarna slår virvel på virvel kring granarnas toppar.
Hundarna jagar skällande över fältet med resta raggår
och skogsmännens skott ger plötsligt eko i det döda huset.

Vi vadar över vägen under grenarnas nedhängande is-
tappar.
I de blåa grottorna öppnar sig berget med breda orgel-
pipor.
Diamanterna lyser inne i snåren med smältande snö-
droppar.

Blåsten sliter oss från varandra och vi ropar kring byn,
där frostansiktena pressas mot rutan i de grå husen.
Fororna färdas förbi på sjungande medar med brokiga
täcken;

bjällrororna pinglar som små böneklockor en tidig morgon.
Byarna ringlar sig in i rökar, som dras ut likt rep i
vinden.

Vi finner en väg som leder kring råkar av svartnat havs-
vatten.

Molnen växer som en vägg bakom åsarnas långa böljande
ryggar,
men kring de vita topparna kämpar solen med glittrande
spjut.

Månhundarna tjuer ur avgrundsklyftorna;
de störtar genom skogen som en flock jagade vargar.
Snön virvlar upp över viddernas ödslighet.
Byarna brinner som ensamma eldar på slätten.
I det dragiga huset ringer det av små klockor.
Vinden jagar ut och in genom månens gluggar.
Dörrar öppnas och stängas och det dånar i trapporna
som om vi vaknat i forna tiders katakomber.
Ljussågan nedbrinner och natten står med stjärnor.
Skuggorna smyger på fötter av mossor upp till fönstren
och där framför månen flyr hon, gudinnan på skidor av
snö.

Så kom åter en vår med ilande vindar från väster.
Blommorna rasade utför sluttningen och ryttarna
visade sig på kullarnas krön, där de överfölls
av blixtrande solar, spetsande dem på sina höjda lansar.
Stormens armar sjönko långa ner i gräset,
och när vi gingo vida över de gungande ängarna
hörde vi dånande älvar och högt över våra huvuden
färdades stora fåglar med mäktiga vingslag.
I de grå stugorna öppnades dörren på vid gavel,
gardinerna fäktade blåsten och över öppna fältet
galopperade hästar med fladdrande manar mot skyn.

Solskenet slog gnistor i vägarnas pölar.
Det fjolårsgamla lövet prasslade i gräset kring stigen.

Ett träd stod med susande löv och vajande violiner
och fågelbona gungade som på vaggande vågor.

En bäck i en dal, fuktig och doftande av växtlighet
med rundslipade stenar och en vindlande spång över
vattnet
och på avstånd stadens spetsiga kyrktorn mot den låga
rymden.

Uppe på berget fann vi de vackraste sjöar,
rödbruna av mossa eller regnbågsfärgade.
Vi tände eldar som rykte länge och sved i ögonen.
Kvinnohänder samlade löv i skogen.
Spindelvävar var utspända mellan träden
och nere på vägarna färdades folk som till marknad.
Män trädde ut ur det rostiga brynet med bördor på ryggen
och skogen skalv av ekande yxhugg.
Hela dagen vilade vi på den soliga sluttningen.
Hur vinden mässade — som en orgel i berget —,
åkrarna bredde ut sina renar som blåa gördlar
och de små dungarna var ju blott öar i ett hav!

Och vi återvände mot kvällen
som druckna av det givmilda flödet.
Ladorna började brinna i solgångsglöden.
En kärra drog förbi med sorgset skramlande hinkar.
Några ensliga stjärnor höll oss vakna,
men när vi nådde de urgamla grindarna
kände vi marken gunga under fötterna.

Ljungeldar glimmar och sommaråskan rasar,
molnen öser sitt regn över alla ängar och grenarna böjer
sig darrande.

Ån svämmar över, vattenfågeln flaxar häftigt med vin-
garna.

I den lysande hagelskuren svänger vindflöjeln med ar-
marna

och narrar oss i skratt.

Molnen sjunker i jorden bakom åkrarnas fuktiga skylar.

Korna vadar ut i det ringlande solvattnet
och fågeltvätten fladdrar som levande segel kring byn.

Nu gnistrar stjärnornas bleka tistelstång
och ljusen slocknar i fönstren
ett efter ett.

Nattvinden jager en stormsliten sky i trädtopparna
och skogen glänsar av månsken och metall.

Här är min levnads hus med öppna fönster.
Skogen glänser skön om morgonen och havet likaså.
Sunnan knackar lätt på skrattets port med viskningar,
fjärilar, ängsblommor.

I långa, veka rankor höjer sig det försvinnande blå.
Humlan surrar kring ovisshetens pelare av sånger och
marmor.

Rymden blommar plötsligt i det ensliga trädets krona.
Vid middagstiden sluter mannen sina svaga ögon
medan drömmens ryttare åter sveper fram över de gyllne
stoftens plats.

Det är visst. Alltjämt beträdes vår tröskel av en trägen
gäst,

så sällsam i sin mörka förklädnad i ljusets salar,
men hoppet stiger inom oss med pannan lyft
och banar sig en väg ur formlöshetens damm.
Ännu lockar lyckans gök i hjärtats dolda skogar,
var morgon rör det växande gräset vid gryningens rymd.
Någon dag ska kanske ljuset föra dig vid handen
ur denna dal, där ljus och skugga blandas till en dryck
med feberskimmer och tystnad blev vår pant för evighet.

Nymferna dyker upp ur de brusande böljorna, födda ur
havets skum.

Skygg och höljd i en vind ilar tystnaden förbi:
suset av flyende steg är som en outtalad önskan
eller den lätta gungningen i en gren.

Under den ofrånkomliga skördehimmeln drar kullarna
förbi

och där bortom vandrar folket i tystnad över slättens
glödgade lava.

Men det ensliga huset är likt en helig plats, förseglat för
vindarnas bröllop.

Människorna sover med döden ovanför och inunder.

Tiden spinner och väver på livsmönstrets slutliga full-
bordan

medan de vita korparna fladdrar från gren till gren.

Här och var bringas stormens violer till mognad
och grenarna hårdnar för unga friska viljor,
men de grånade portarna slutas åter med ett obevekligt
grepp.

Träden står draperade med vajande fanor, de bleka sky-
arna samlas.

På murens krön går den blodige väktaren med sin för-
åldrade hillebard,
men intet sken förråder dagen eller stormen i väster.

Ensamhet! I kvällningen når oss den starka doften av
tång
och träden flätar samman sina kronor.
Rymden viskar om släckta facklor, som osynliga händer
fattat för att doppa dem djupt i bleknande böljorna.
Stundom ses gudar och demoner störta ur rymden, kring-
virvlade av lågor,
men de lugna vindarna sover i ökenlika djup
och fåglarna gömmer sig under vingen.

I ständig ovisshet färdas vi över det ändlösa havet.
De hala klipporna ger oss intet fäste,
men tanken pendlar mellan land och vatten
som om de ännu icke kunde åtskiljas.
Är icke horisonten en hägring, färden en dröm?
Dag och natt hissar vi samma segel,
var morgon vaknar vi under den brännande rymden vid
havsfåglarnas hesa skrin.
Slutligen föredrar vi färden på havet, vilan på böljande
vatten.
O, molnet i solen och sången som stiger ur djupet!
Mer än en gång saknar vi strandens gröna sluttning, de
larmande städerna, festligheterna, virrvarret,
men seglen kallar oss på nytt, vi offrar åt de eviga vin-
darna.

Molnen uppstiger och skroven darrar.

Tankarna uppslukar varandra som havet de avlägsna
kusterna.

Allt är som i begynnelsen, vatten och moln, himmel och
hav.

Vi sövas av vinden, det jämndova dånet, den ändlösa fär-
den.

Som i drömmen ser vi stänket av splittrade vågor yrande
kring stäven,

ser vi skyarna färdas högt över gungande tacklingen.

Fåglarna hänger på orörliga vingar som gjutna galjoner.

Hettan gnistrar i rymden och tungan låder vid gommen,
men blott sällan når oss det ensamma fartygets rök.

Vi känner plötsligt ödets storhet ibland oss som suset av
våldiga örnar:

dessa dagar av obestämt hopp, som solsken över brutna
kolonner,

dessa blickar med glansen av okända minnen

och alla ödets mäktiga vågslag bakom sig,

dessa ögon där alla tankar lidit skeppsbrott

och åter en gång går till havs i stormen för fulla segel,

dessa ögon öppnare och ljusare än en blommande äng,

dessa ögon avlägsnare och högtidligare än en döende
stjärna,

röster som talat och tystnat i vindens sus,

händer som vilat i snö så vita som liljeklockor,

läppar som kysst och bara kan viska...

Ständigt seger, seger och vår hyllning åt ödet, åt suset
av dess våldiga örnar!

Dagarna kommer och går med lätta, vita vågsvall.
Tiden upprepar sig själv och verkligheten bleknar till ett
intet i glömskans milda klimat.
Skall aldrig en mäktig vind fatta drömmens dukar och
föra vårt skepp till en okänd strand?
Spejaren i tornet kan ingenting säga, han kan ej tyda
molnens skiftningar, fåglarnas budskap.
Sorgsna skyar ruvar över slätten, åarnas spännen blixtrar
upp mot himlen.
Du kan fatta vandringsstaven eller åka mot kullarnas
krön i tusenårig kaross,
ständigt föres du i sporrsträck tillbaka, tvingas du på knä
i drömmarnas rök.

Framåtskridandets linje är blott en fris av växlande gestalter, formade av sorl från havet och grannens tunga plågor.

Föränderliga och oföränderliga bära de fram av livsens gåvor aldrig nående altarets eviga låga.

Ja, du kan träda in i templet, svalka dig i skuggan och åter stiga ut på tidens tröskel, där solen bränner med sin värme och löven susar, susar.

Själena landskap tar åter färg, vattenådrar bubblar, gräset andas grönt omkring dig.

Trädens sorlande röster och furans pelare av koppar står ej de dig bi?

— fjärdens båtar krängande för vinden, färdas ej de mot solskensstranden?

Åkrar och skördar! Plöjaren stigande uppför slutningen med paret av rykande hästar!

Förlöst från tingen kan du en gång lämna marmorlandet och befriad följa ditt hjärtas röst.

Omsusad av ödet med det avlägsna dånet allt närmare till dig ska du se havet böljande fram och åter, vandrande med vågor och moln.

Mörkt under gårdsträdet.

Natten återvänder ständigt, själens nödvändiga natt, med
viskningar från landet fjärran och fordom.

Under den skälvande murgrönan ska vi mötas vid torn-
klockans slag, två tysta skuggor, besjälade av sam-
ma längtan.

O, fåglar som gömmer sig under vingen och blommor som
sluter sina blickar!

Men ack, vi är icke ensamma, sorgsna fantomer irrar ge-
nom skymningen, vi hör strövande steg, den dunkla
hopens mummel.

Som vilsegångna söker vi oss framåt på nattens ödsliga
vägar. Där borta brinner ju trädet av eld...

I den mörka skogen möter oss evangelisten. Han pekar
mot berget och säger att det är vår.

Så underligt! Vi känner plötsligt vinddragets friskhet
omkring oss och grenarna slår ut i löv.

Regn börjar falla. Det är regnets tid. Stora droppar faller
som dagg i mörkret.

Vi strövar i regnskog. En fågel störtar med utbredda vin-
gar och en skara ryttare stormar förbi med gnistor
kring hjälmarna.

Skriet ljuder i skogen. Vad var det? Ett rop, som strax
uppslukas av regnet, utan eko eller svar.

Blott ljudet av våra egna steg här i tystnaden och det
avlägsna suset från havet på andra sidan.

På stranden väntar oss skuggornas folk.

På aftonen: de mjuka dofterna mellan träden.
Stammarna vita och svarta. Löven hävde sig helt sakta
som bröstet hos en sovande eller som en långt ifrån
kommen, domnande dynning.
En vit gunga var som ett varsel eller en fågel.
Såg man på alltsammans länge kunde det ha varit en
havsbotten med grönt genomskinligt vatten och
snabba förbi ilande fiskar.
Nu nöttes solen ut. Kärret började brinna och på marken
tändes blommorna som små stjärnor.
En själ suckade tungt i granarna och gick svept i dimma
över den uthuggna gläntan.
De få vandrare som förirrat sig i skogen fylldes av fasa
och längtade hem till hustrur och barn.
Månen stal sig längre ut på kärret. Som en pelare av eld
över det döda vattnet.

Drömmen steg ur mullen.

Vi följde den långa sandiga stranden där vågorna sköljde
mot våra fötter och ljumma vindar svepte från
havet.

Bländade av sol gingo vi upp i bergen ovanför vilka sky-
arna vilade så lätta.

Och vi slogo in på den röda vägen som förlorade sig bland
lutande klippor.

Byarna med kritvita murar dignade av frukter.

Stenarna förvandlades under våra händer till violer.

Bergen talte alla språk och över ängen kommo nakna unga
kvinnor.

Vagnar av ljus körde fram med skrattande barn: de
svängde sina långa fjärilspön.

I ån började fiskarna tala.

Skogarna genljödo av trampande djur.

Ur sjöarna sprutade plötsligt fontäner.

Vita duvor flögo med kvistar i näbben.

Säkert var himmelriket nära.

De mörka rösterna följde oss ännu genom drivor av äppel-
blom.

Vi vacklade på vägarna utan att fatta såsom våra önsk-
ningar upphört.

I den bortglömda dalen samlade sig alla skuggor.
Det var som om vi levat mycket länge och sommarträden
brüsto i gråt.

Himlen blickade som en ofantlig gotisk dom ner i floden
där även de förvittrade pelarna sökte tröst.

I skymningen nådde vi staden.

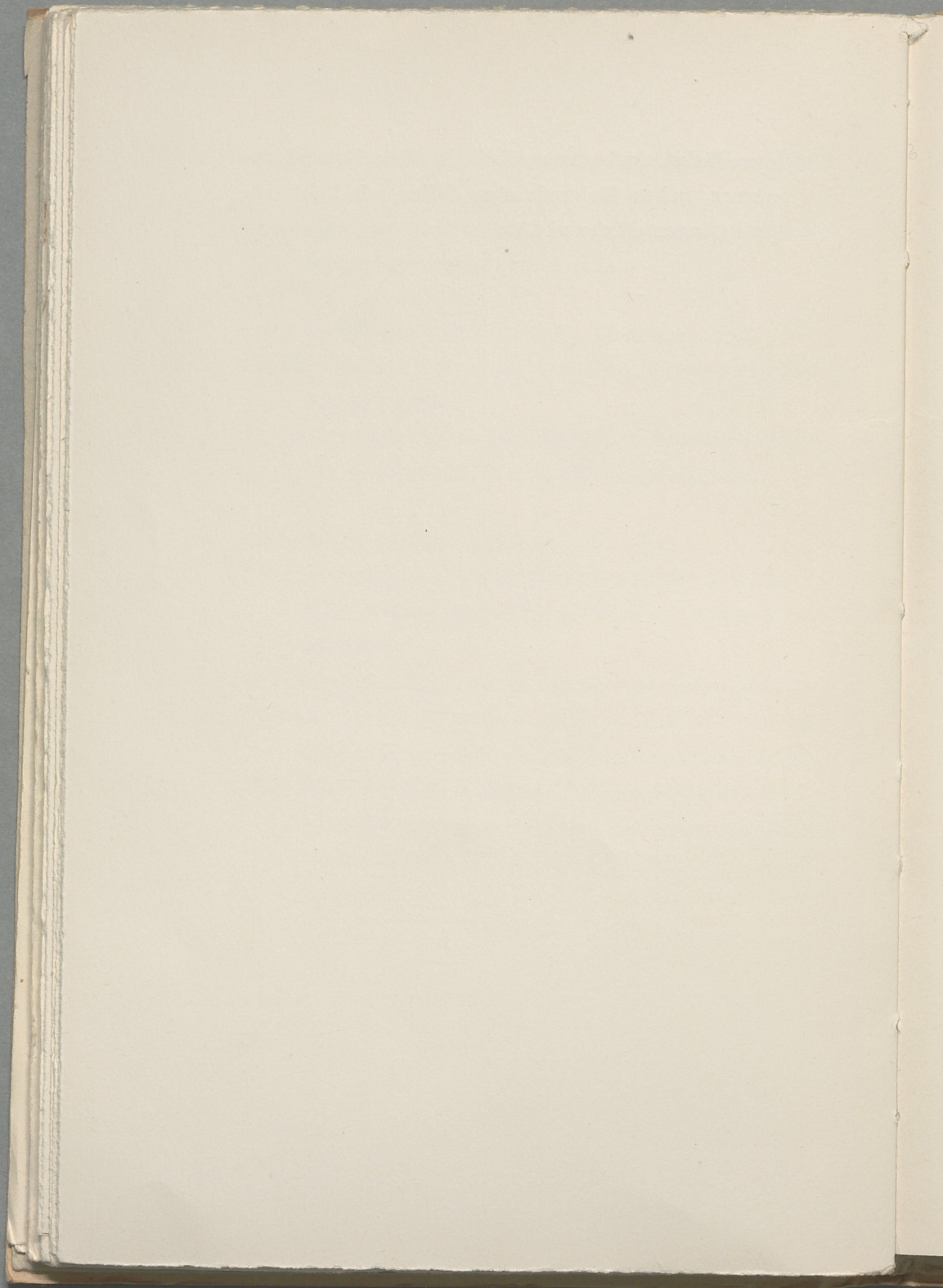
Under portarnas valv drunknade våra röster och vinden
drog så dovt genom tornen som ett avlägset vat-
tenfall.

Lyktorna stodo alldeles stilla som blodsdroppar i dimman.
Var detta staden? Gatorna sluttade ju uppåt och fönstren
utan gardiner stirrade oändligt tomma ut i natten.

I förtvivlan försökte vi öppna dörrarna och gingo som i
i sömnen ner i marmorbrunnarna på torgen längs
vindlande trappor, men nere på botten sovo endast
stjärnor.

— — —

Slutligen sjönko hägringarna och floder flöto fram på gatorna, luften förlorade sina dofter och i de vida vingslagen sjönko vi hän.

INNEHÅLL

Trollkarlens lärjunge	5
-----------------------------	---

I

Barn vid hav	9
Utskär	11
Gryning	12
Bild	13

II

Signal	17
Avfärd	18

III

Tre legender

I. Morgonen lyfter som en fågel	23
II. Röda står liljorna	25
III. Väckta ur drömmen	27

IV

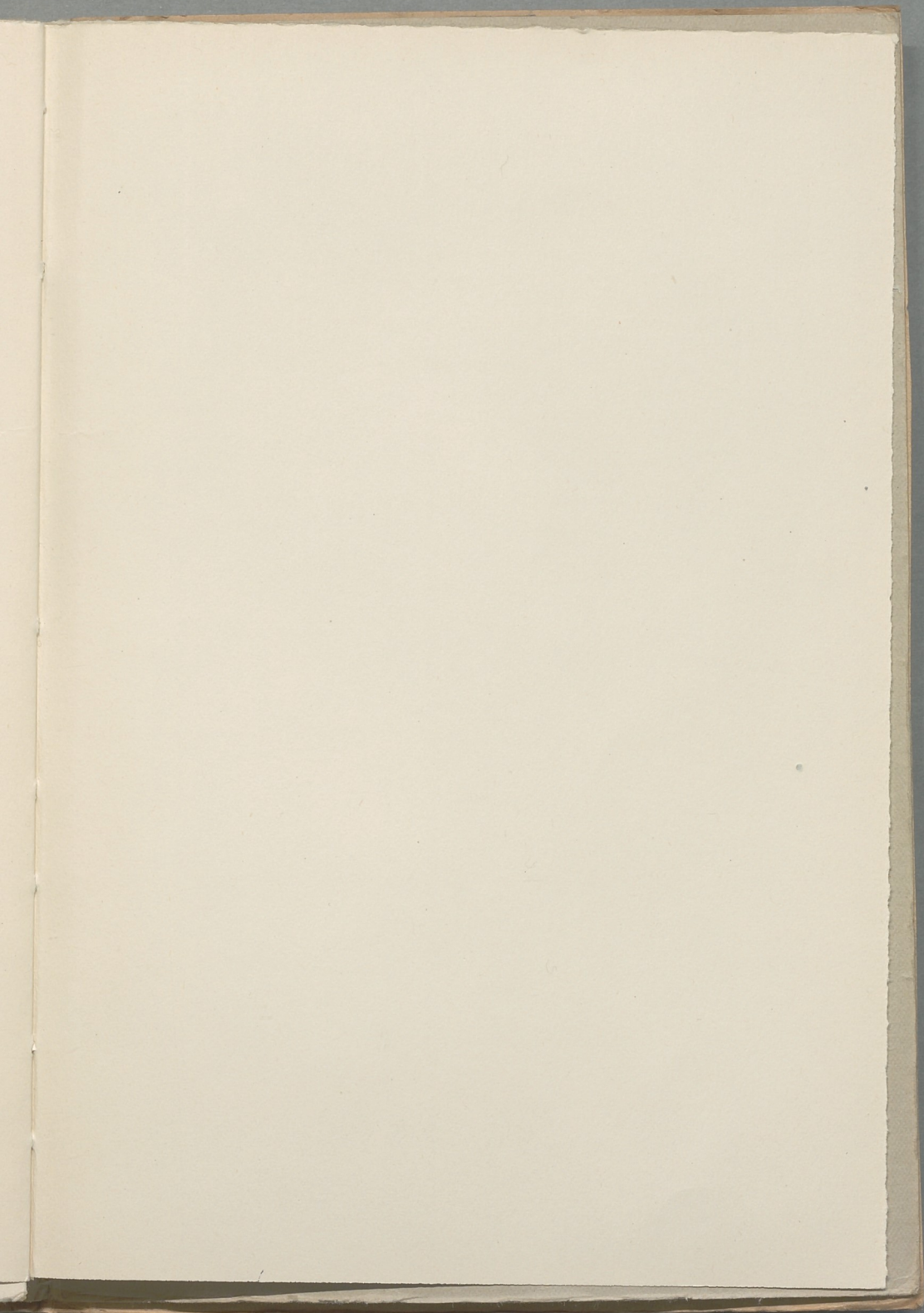
Festlig färd	31
--------------------	----

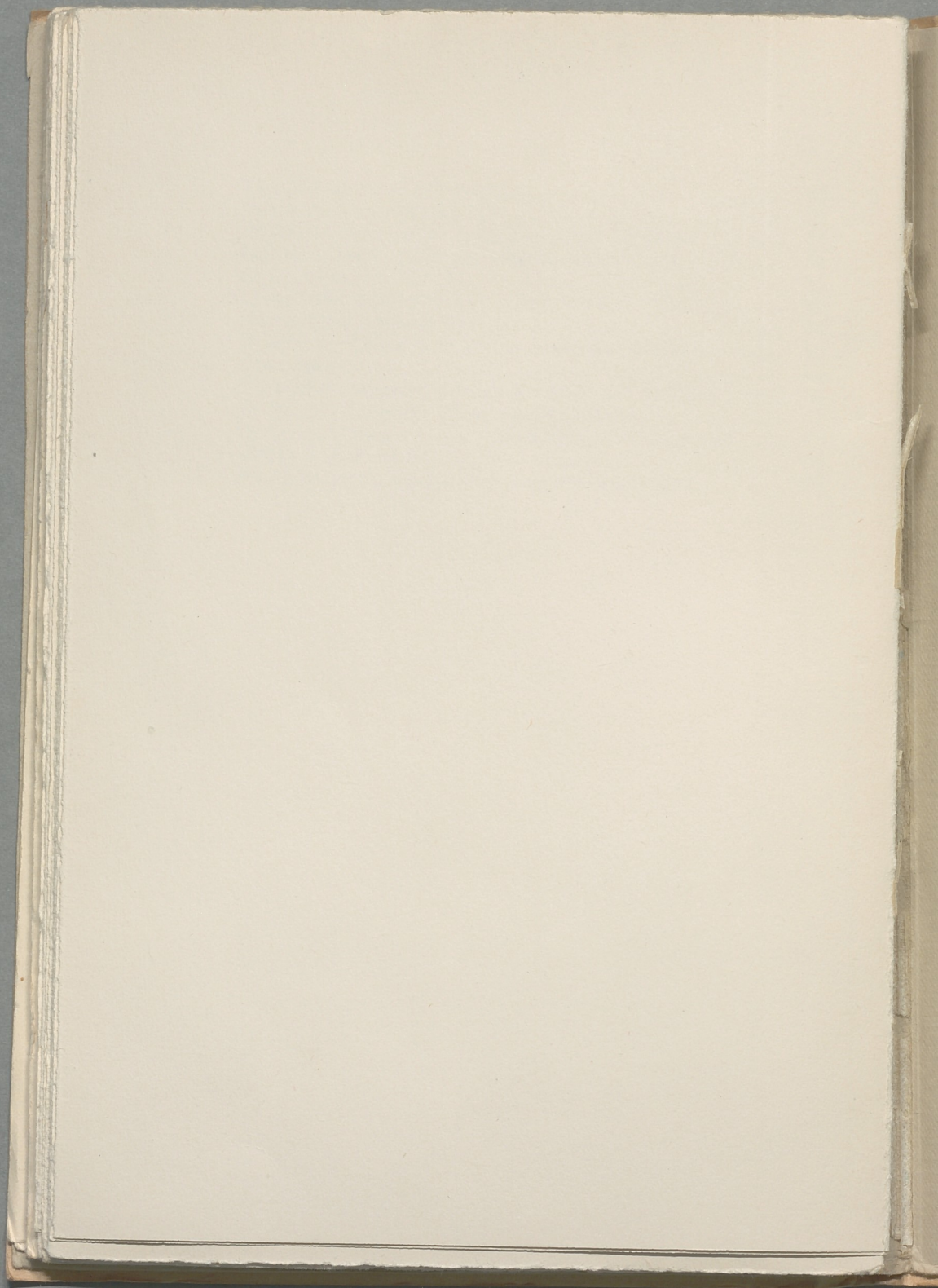
V

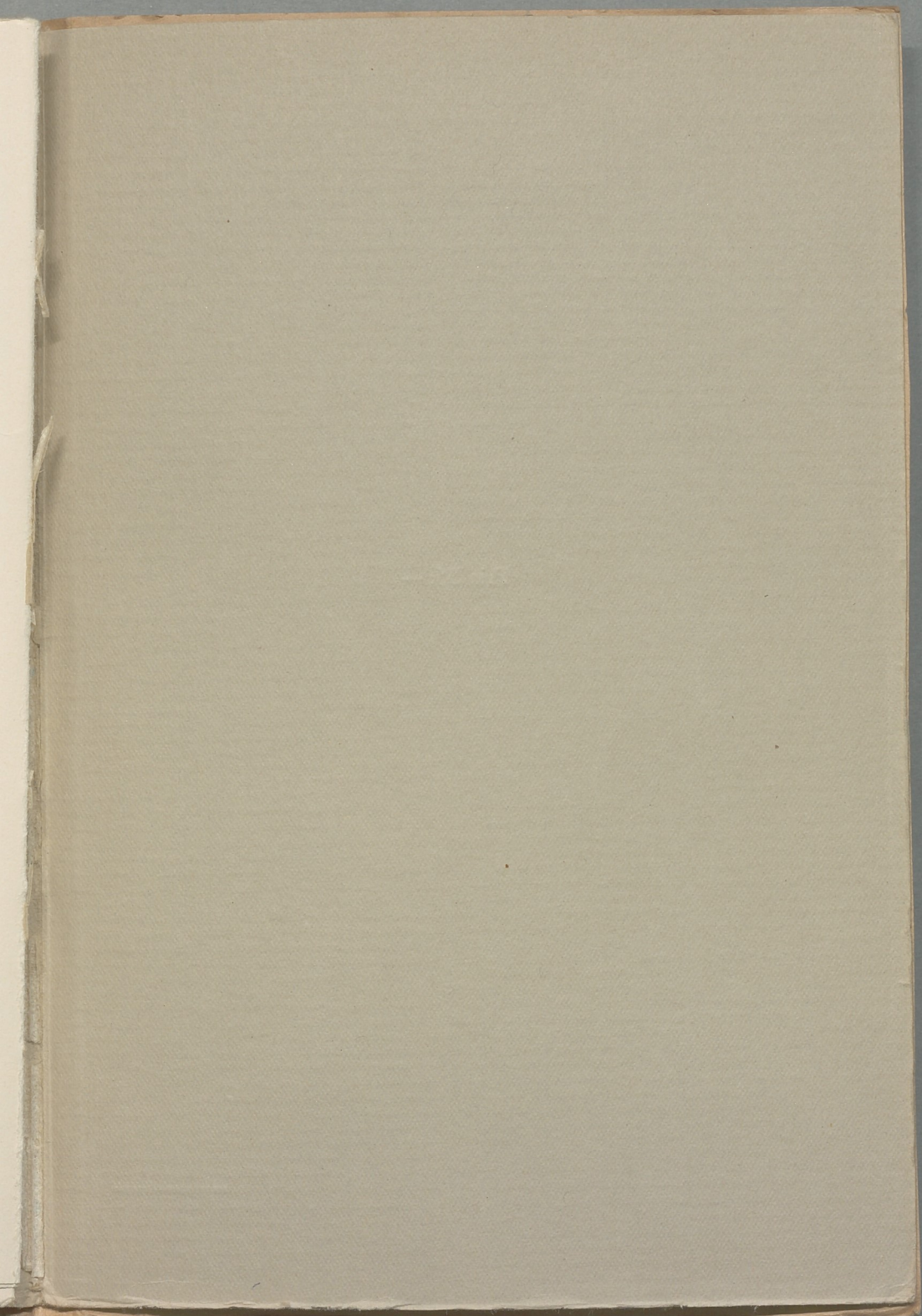
Morgonfantasi	37
Regndroppe	39
Havsnocturno	41
Höstlig strand	43
Vinterminne	45

VI

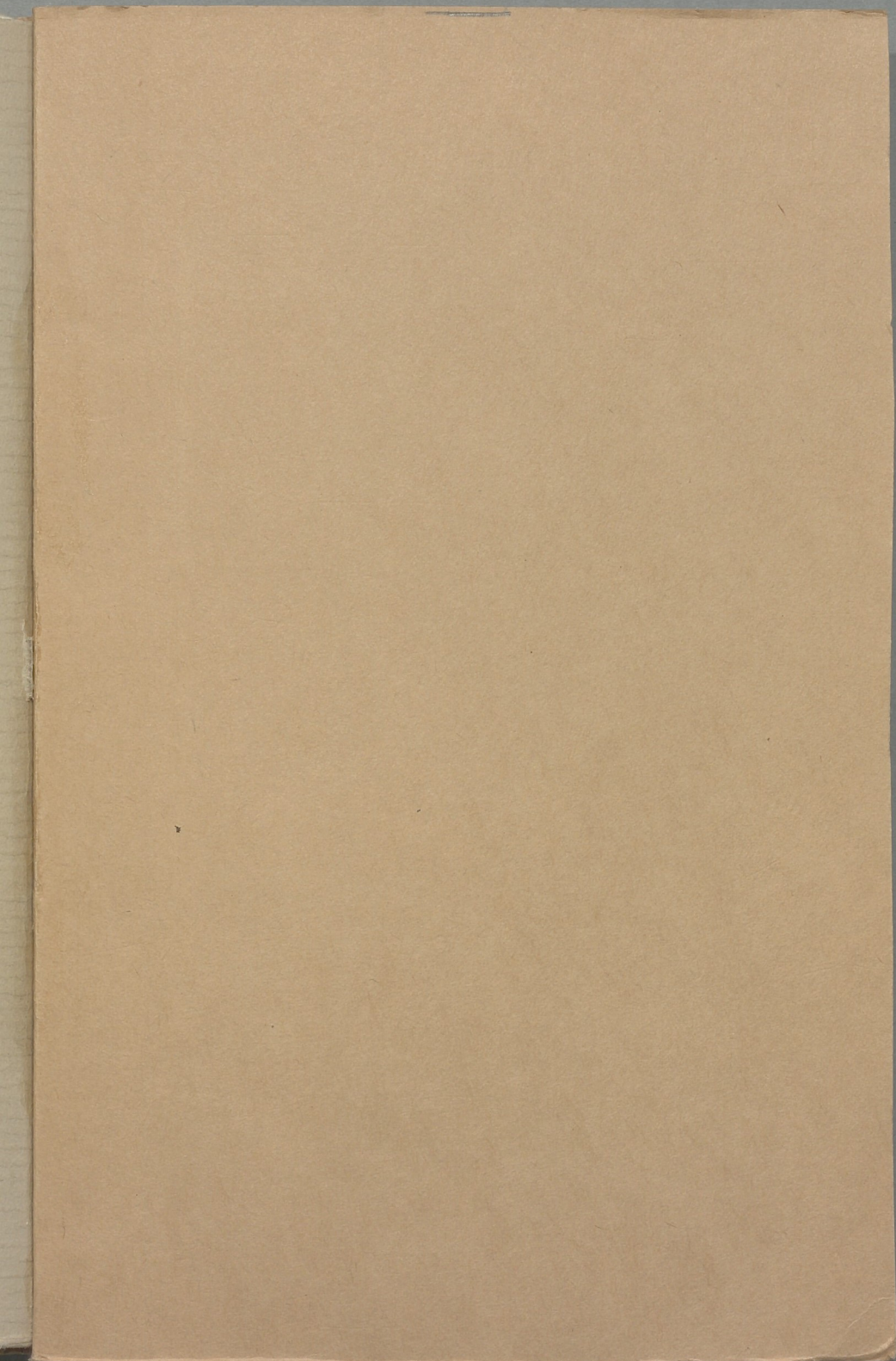
Timmar av vind och regn	49
Det kommer dagar av bly	51
Vintersolen flammar över de snöiga höjderna	53
Månhundarna tjuter ur avgrundsklyftorna	55
Så kom åter en vår	56
Ljungeldar glimmar och sommaråskan rasar	59
Här är min levnads hus	60
Nymferna dyker upp ur de brusande böljorna	62
Ensamhet	64
I ständigt ovisshet färdas vi över det ändlösa havet	65
Vi känner plötsligt ödets storhet ibland oss	67
Dagarna kommer och går med lätta, vita vågsvall	68
Mörkt under gårdsträdet	70
På aftonen: de mjuka dofterna mellan träden	72

Pris 35: —

National Library
of Sweden

60001000301869

www.books2ebooks.eu